

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

Εθιμικό κωμικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΔΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Νόμιση πώς ό 'Αρτέμης θά ρχόταν στό δωμάτιό μου και ή-ταν έτοιμος νά τόν παρακολουθήσει, μά ό 'Αρτέμης μπήκε στήν τραπεζαρία και κατόπιν πήγε πρós τό δωμάτιο τής υπηρεσίας.

Γιατί έκανε τό γύρο αυτόν ;

Γιά νά βεβαιωθί ασφαλώς άν οι ύπηρετές κοιμήθηκαν.

Ό Λεάνδρος τό κατάλαβε αυτό και δέν βγήκε άπ' τήν κάμαρη του. Σέ λίγο άκουσε τόν πατέρα του νά ξαναγυρίσει στό γραφείο του. 'Η ύπηρετίες δέν είχαν κοιμηθί άκόμα.

Πέρασε άλλη μισή ώρα.

Τό σπίτι βυθίστηκε σιγά-σιγά στή σιωπή και στό σκότος.

'Η ύπηρεσία άποσύρθηκε στό διαμέρισμά της για νά κοιμηθί.

Ό Λεάνδρος παραμόνευε άγρυπνος, πίσω άπ' τήν πόρτα τού δωματίου του.

"Άξαφνα άντήχησε πάλι ν' άνοιγή ή πόρτα τού γραφείου τού 'Αρτέμη. Ό Λεάνδρος τόν άκουσε νά βγαίνει σιγά-σιγά έξω. Δέν ήρθε ίσια στό δωμάτιό μου. "Ήθελε νά βεβαιωθί άν όλοι είχαν κοιμηθί και πήγε πρώτα ως τό διαμέρισμα τής υπηρεσίας. Κατόπιν γύρισε πίσω και στάθηκε μπρός στήν πόρτα τού δωματίου τού Λεάνδρου. Περιπατούσε στά νύχια, όσο πιό σιγά μπορούσε...

Μά ό Λεάνδρος άντελήθη τί συνέβαινε, άποτραπήχτηκε πρós τό μέρος τού κρεβάτιού του και προσηύχθηκε ότι ροχαλιζει.

Ό 'Αρτέμης ξεγέλαστηκε. Και σίγουρος πειά πώς όλοι μέσα στό σπίτι κοιμόντουσαν, τράθηξε ίσια πρós τό δωμάτιό μου.

Μπρός στήν πόρτα στάθηκε. "Όχι γιατί δίσταζε. 'Αλλά για νά βεβαιωθί πώς όλοι μέσα στό σπίτι ήσαν βυθισμένοι στόν ύπνο. Κατόπιν, σίγουρος πειά ότι κανένας δέν ύποπτευόταν τί άτιμία έσκόπευε νά κάνει, βέβαιος ότι κανένας δέν θ' άντιλαμβάνονταν τίποτα, άνοιξε σιγανά τήν πόρτα τής κρεββατοκάμαράς μου και μπήκε μέσα.

Δέν άναψε φώς.

Τό φώς φοβίξει τούς κακούργους.

"Έσβαλε μόνον άπ' τήν τρέση του ένα ηλεκτρικό φανάρι κι έρριξε τό φώς του άπάνω μου.

Κοιμόμουν βαθιά...

"Ήμου βυθισμένη στόν πιό βαρύ λήθαργο.

Τό ναρκωτικό πούχε ρίξει στήν μύτρα, είχε κάνει τό θαύμα του. Και τώρα βρισκόμουν εκεί μπροστά του, άυπεράσπιστη, σαν σφάγιο μπρός στό χασάπη!...

Μά άν κοιμόμουν έγώ, ύπηρεζε κάποιος πού άγρυπνούσε και παραφύλαγε. Ό φύλαξ άγγελός μου. Ό Λεάνδρος.

Μόλις άκουσε ό Λεάνδρος τόν πατέρα του νά άνοιγή τήν πόρτα τής κρεββατοκάμαράς μου, άνοιξε κι' αυτός τή δική του και βγήκε έξω, χωρίς νά φορτά τά παπούτσιά του, για νά μην άκουσθί. Στάθηκε λίγα λεπτά στό διάδρομο και κατόπιν προχώρησε κι' αυτός ως τό δωμάτιό μου. Μπρός στήν πόρτα στάθηκε και κτύπησε μέσα. Είπε τόν πατέρα του νά σκύθι άπό πάνω μου και νά με κυττάξει στό φώς τού φαναριού του. Κατόπιν τό φώς έσβησε. Τί συνέβαινε μέσα στό σκοτάδι ;

Ό Λεάνδρος άγωνιούσε.

Δέν ήξερε τί νά κάνει.

"Έτρεπε νά έπέμθθ, νά μπή μέσα ;

"Άξαφνα, τή στιγμή αυτή, ένα αυτοκίνητο άκούστηκε νά περ-

νάει στό δρόμο. Τό αυτοκίνητο πέρασε κάτω άπ' τή παράθυρα τής κάμαράς μου και τό φώς τών προβολέων του χτύπησε στίς γυρίλλιες τών παραθύρων και θαμποφότισε τήν κάμαρη.

Στό φευγαλέο αυτό φώς, ό Λεάνδρος είδε ξαφνιασμένος τόν πατέρα του νά σκύθι άπάνω μου και νά χι κολλημένα τά χείλη του στά δικά μου!...

Αυτό έφτασε.

Χωρίς νά διστάσει στιγμή ό Λεάνδρος ώρμησε μέσα στό δωμάτιο, έξαλλος, κραυγάζοντας :

—Μητέρα!... Μητέρα!...

Στό άκουσμα τής κραυγής αυτής τού Λεάνδρου, ό 'Αρτέμης τινάχτηκε πρós τά πίσω ξαφνιασμένος.

Τά μάτια του, τά όποία σπυθοβόλυσαν μέσα στό σκοτάδι, σαν τής τίγρης, γύρισαν πρós τό μέρος τού Λεάνδρου. Τόν διεκρίνε καλά μέσα στό σκοτάδι κι' άφησε ένα μουγκρητό λύσσα, ένα μουγκρητό μανίας.

"Ήταν έτοιμος νά όρμησει έπάνω στό Λεάνδρο, μά προηγουμένως έτρεξε κι' άναψε τό φώς.

Ό Λεάνδρος έτρεμε όλος.

Μά δέν έτρεμε άπό φόβο. "Έτρεμε άπό θυμό μάλλον.

Ό 'Αρτέμης έμαίνετο...

"Ήταν σίγουρος πώς τή νύχτα αυτή θά Ικανοποιούσε τόν πόθο του, κατόπιν τής άτιμίας πού είχε διαπράξει. Κι' άξαφνα παρουσιαζόταν ό Λεάνδρος και τού άνέτρεπε όλα τά βδελυρά σχέδια, τήν πιό κρίσιμη, τήν πιό άπολαυστική στιγμή γι' αυτόν.

Γιά τόν 'Αρτέμη ή πράξις αυτή τού Λεάνδρου, ήταν πρωτοφανούς θρασυτήτος. Τί άνακατεύονταν αυτός στίς δουλειές του ; Μήπως δέν ήμου γυναικά του ; Μήπως δέν μπορούσε, δέν είχε τό δικαίωμα νά κάνει ό,τι του άρέσει ;

Φαντάζεστε συνεπώς τό θυμό τού άνθρώπου αυτού, όταν ά-

κουσε τήν κραυγή τού Λεάνδρου, όταν τόν είδε νά στέκη μπρός του άπειλητικός.

—Κτήνος!... Κτήνος! ούρλιαξε. 'Ήλιθιε!... Γελοίο!... Βλάκα, τί ζητάς εδώ ; Ποιός σούδωκε τό δικαίωμα νά μπής εδώ μέσα ; Γιατί με παραμονεύεις ; Μίλα, κτήνος ;

"Ή φωνή του, καθώς μιλούσε, ήταν βραχνή.

"Άφροί βγαίνανε άπό τό στόμα του.

"Ατάραχος όμως πάντα ό Λεάνδρος, σταύρωσε τά χέρια του μπρός στό στήθος του και τού άπάντησε, κυττάζοντάς τον κατάματα :

—"Ήρθα νά ύπερασπίσω τή μητέρα μου!

—Πώς ; Τί έκαμε, λέει ; "Ήρθες νά ύπερασπίσης τή μητέρα σου ; Κι' άπό ποιόν, γελοίο ; Άπό ποιόν, άνήντε ; Μίλα, βλάκα, άπό ποιόν ;

—Άπό σένα!

—Έμένα ; Έμένα!

—Ναι, άπό σένα.

—Βλάκα, δέν είμαι ό άντρας τής γυναίκας μου ; Δέν έχω δικαίωμα νά κάνω ό,τι θέλω ; Πώς τόλμησες νά μπής εδώ μέσα ; Ποιός σ' έκάλεσε, άνήντε ;

—Σου είπα : "Ήρθα νά ύπερασπίσω τή μητέρα μου. Κι' ε-πώς βλέπω, έκαμα πολύ καλά νέρθω. 'Η μητέρα μου κινδύνευε

Ό Λεάνδρος σωριάστηκε κάτω χωρίς νά βγάλη τήν παραμυγκή κραυγή πόνου...

σοβαρώς. Ναι, και... Γιατί δεν ξυπνά ή μητέρα; Γιατί κοιμάται έτσι βαθεία; Τι είδους ύπνος είν' αυτός;

Σταμάτησε για μία στιγμή, πήρε την ανάσα του και φώναξε δυνατά:

—Μητέρα!... Μητέρα!...

Μα ήμουν τόσο βυθισμένη στον ύπνο, ώστε ούτε αντελήφθη τίποτε.

‘Ο ‘Αρτέμης, ακούγοντας το Λεάνδρο να με φωνάζει, εφρόαξε.

Θά ξυπνούσαν απ’ τις φωνές ή υπηρέτριες.

Θ’ άκουγε ή γειτονιά.

Δέν είχε καμιά δικαιολογία για ό,τι συνέβαινε. Δέν μπορούσε να εξήγηση το βαθύτατο ύπνο μου, κι’ αυτό τον άγριεψε περισσότερο. ‘Η δίφς του σκοτεινίασε, μελάνιασε. ‘Ο ζρημε έναντιον του Λεάνδρου, τον άρπαξε απ’ τούς ώμους και θέλησε να τον πετάξει έξω.

Μά ό Λεάνδρος ήταν άρκετά γερός, πιο δυνατός απ’ τον πατέρα του. ‘Η άσκήσεις είχαν χαλυθώσει τα νεύρα του. ‘Αντιστάθηκε λοιπόν, άρπαξε τον πατέρα του απ’ τή χών, τον έσφιξε δυνατά, πολύ δυνατά και του φώναξε:

—Δέν θά φύγω. Καταλαβαίνεις; Δέν έννωδ ν’ άποακρυνθώ από δω μέσα. Θά μειω έδω, κοντά στη μητέρα μου.

—Φύγε, κάβαρμα! ουρλιάζεν ό ‘Αρτέμης.

—‘Οχι! Θά φύγεις έσύ!

—Θά φύγεις ή έδχι!

—‘Οχι!...

Μην ξέροντας πειά τί κάνει ό ‘Αρτέμης, τρελλός, τυφλός απ’ το θυμό του, ώρησε κοντά σέ μια έταξέρα, άρπαξε από κεί ένα όρειχάλκιο κρηοτήγιο και σηκώνοντάς το, χτύπησε μ’ αυτό στο κεφάλι το Λεάνδρο, πριν προφτάσει να φυλαγεί.

‘Ο Λεάνδρος υιορίστηκε κάτω, χωρίς να βγάλη την παραμικρή κραυγή πόνου. Το χτύπημα ήταν δυνατό και τον ζάλισε άμέσως. ‘Απ’ την πληγή που του άνοιξε στο κεφάλι το κρηοτήγιο, άρχισε να τρέχει άφθονο αίμα και να βάφει το παρκέτο.

‘Ο ‘Αρτέμης, βλέποντας τί έκανε, βλέποντας το γιο του σωριασμένο κάτω αίμόφωτο, σνήλθε άμέσως, σάν να δέχτηκε κατακέφαλα όλοκληρο δοχείο με παγωμένο νερο. Το κρηοτήγιο ξέφυγε απ’ τά χέρια του. Τά μάτια του γούρλωσαν.

—Τόν σκότωσα!... τραύλισε.

Κι’ έσκυψε οσαστιομένος κοντά στο Λεάνδρο.

Δυό τρομερές λέξεις ήχούσαν τώρα στ’ αυτιά του έπιμονα: «σούζγοκτόνος!» — «παϊδοκτόνος!»

‘Εβαλε γρήγορα-γρήγορα το χέρι του στο στήθος του Λεάνδρου. ‘Η καρδιά του χτυπούσε κι’ αυτό τον ήαύχασε κάπως. Δέν τον είχε σκοτώσει. Μά έπρεπε να οταματήσει την τρομερή αίμωρραγία. Το αίμα έτρεχε άφθονο απ’ την πληγή του νέου...

Μιά βλαστήμια ξέφυγε άνώμεσα απ’ τά σφιγμένα δόντια του ‘Αρτέμη. Βλαστημούσε την τύχη του, έμένα, το γιο του, το Θεό. Τάχε μ’ όλους, αλλά και με τον ίδιο τον έαυτό του...

‘Αρπαξε γρήγορα-γρήγορα μια πετσέτα και θέλησε να δέσει το κεφάλι του Λεάνδρου. Τά χέρια του τρέμανε και συγχρόως έρριχνε φοβισμένες ματιές προς το μέρος μου. ‘Αν ξυπνούσα άξάφνα και τάθλεπα δλ’ αυτά;

‘Αλλά ό ύπνος μου ήταν βαθός, βαθύτατος. Δέν ύπήρχε τέτοιος κίνδυνος. ‘Αφού έδεσε την πληγή του Λεάνδρου, στάθηκε στη μέση της κάμαρης άσφυησόμενος, καταδρωμένος, έξαλλος.

Τί έπρεπε να κάνει τώρα;

‘Ηταν ανάγκη να σηκώσει το Λεάνδρο και να τον μεταφέρει στο κρεβάτι του. Και κατόπιν να καλέσει άμέσως το γιατρό. Μά τί θάλεγε ό γιατρός γιά δλ’ αυτά; Δέν θά θυμόταν, βλέποντας την κατάσταση του Λεάνδρου, δέν θά θυμόταν, λέω, μια άνάλογη περίπτωση, ένα άνάλογο δράμα, στο ίδιο σπίτι και με τά ίδια πρόσωπα;

‘Οχι, έχι, δέν έπρεπε να κληθεί ό ίδιος γιατρός, ό όποιος είχαν έξετάσει άλλοτε και είχε περιθάλμει και τή μακαρίτισσα μητέρα του Λεάνδρου. ‘Η επανάληψις τής ίδιας ίστορίας, του ίδιου

έγκλήματος, θά τον έξηγειρε ίσως και ήταν έπόμεινο να φτάσουν τά πράγματα ως τ’ αυτιά τής άστυνομίας...

Τότε;

‘Ο ‘Αρτέμης, μέσα στη ζάλη του, δέν μπορούσε να σκεφεί τίποτα.

Σφούγγισε το πρόσωπό του με το μαντήλι του και έσκυψε γιά να σηκώσει από κάτω τον Λεάνδρο. Τόν έπιασε απ’ τις μασχάλες και τον μετέφερε, μισοέρνοντάς τον οχεδόν, στην κάμαρά του, όπου τον πλάγιασε στο κρεβάτι του. Μά εκεί, ή πληγή του νέου άρχισε πάλι να τρέχει αίμα.

‘Ο ‘Αρτέμης τρώμαξε.

Έιχε χάσει πειά, ύστερα από τόση άγανία, όλη του την ένεργητικότητα, όλο του το ζωώδες θάρρος. ‘Εψαξε, παραπατώντας σάν μεθυμένος, βρήκε το πακέτο με το βαμβάκι και ξανάδεσε την πληγή.

Τά προσκέφαλα και το σεντόνι είχαν βαφεί κόκκινα από το αίμα.

‘Ο Λεάνδρος εξακολουθούσε να είνε άναίσθητος.

Σαστισμένος ό ‘Αρτέμης, γύρισε στην κρεββατοκάμαρα που βρισκόμουν. Πριν μνηθεί, στάθηκε κι’ άρουγκράστηκε άρκετά. Το σπίτι ήταν βυθισμένο στη σιωπή.

‘Η ύπηρεσία κοίμωταν.

Μπήκε μέσα κατόπιν και σφούγγισε από κάτω τά αίματα.

‘Υστερα πλησίασε στο κρεβάτι που ήμουν ξαπλωμένη. Δέν είχε πειά διαθέσει γιά να επαναλάβή τά ίδια. Με σκόνησε μόνον, γιά να βεβαιωθεί άν κοιμόμουν. Με έσασκούνησε. Δέν κινήθηκα καθόλου. ‘Εκυψε κοντά στ’ αυτί μου και με κάλεσε με τ’ όνομά μου.

—Φλώρα!

Τίποτε...‘Ημουν σάν πεθαμένη!...

Αυτό τον τρώμαξε περισσότερο.

‘Αν το ιαρκωτικό με θανάτωνε;

‘Αν ή όσας ήταν πολύ μεγάλη γιά τον οργανισμό μου;

‘Η τρομάρα του—δλ’ αυτά τά έξαθα κατόπιν απ’ τον ίδιο και θά εξήγησω πώς — ή τρομάρα του, λέγω, δέν είχε όρια. Βήκατιζε νευρικά πάνω-κάτω, δάγκωνε τις γροθίες του, μουρμούριζε λόγια άσυνάρτητα. Ποτάμι έτρεχε ό ιδρώτας στο μέτωπό του...

Τά γονάτα του λύγιζαν...

Τά χέρια του τρέμανε...

Τό στόμα του είχε στεγνωσει και τά μηνίγγια του χτυπούσαν, χτυπούσαν...

Διψούσε σάν κολασμένος.

Βγήκε στην τραπεζαρία κλονιζόμενος και συγκρατούμενος

απ’ τούς τοίχους γιά να μην πέσει κάτω, σήκωσε την γυάλη κανάτα με το νερό, έπιε πλέον από το μισό κι’ έπειτα σωριάστηκε σέ μια καρέκλα, τραλιζώντας:

—Κατάρα!... Κατάρα!...

Τή στιγμή αυτή το ρολόγι του τοίχου, ένα μεγάλο παλλό εκκρεμές, χτύπησε βαρεία και πένθιμα, δυό μετά τά μεσάνυχτα.

‘Ο ‘Αρτέμης τινάχτηκε όρθιος, σάν να ξυπνούσε από κακό όνειρο κι’ έτρεξε στο δωμάτιο του Λεάνδρου. ‘Ο Λεάνδρος δέν είχε συνέλθει. Χλωμός κι’ άκίνητος, σάν νεκρός, βρισκοταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του.

‘Η χλωμάδα του μάλιστα ήταν τόση τή στιγμή αυτή, ώστε ό ‘Αρτέμης ανατρίχιασε.

—Πέθανε! μούγκρισε.

Και παραπατώντας, πλησίασε στο κρεβάτι και ριχτηκε, σωριάστηκε οχεδόν, πάνω στο στήθος του παιδιού του, βάζοντας τ’ αυτί του στην καρδιά του.

‘Η καρδιά του Λεάνδρου χτυπούσε κανονικά.

‘Ο ‘Αρτέμης άφησε ένα στενωγόμο άνακουφιστός.

—Πρέπει να φέρω ένα γιατρό, ψιθύρισε, σηκωνόμενος όρθιος.

(‘Ακολουθεί)

— Κατάρτα !... Κατάρτα !...